

Intervju med finska krigsbarnet Bo Göran Karén, Mellbystrand.

Född i Sundom, Vasa, Finland.

Berättar om sin upplevelse som finskt krigsbarn i Halland. Första delen av intervjun sker i bil och ute på stranden.

Intervjuare: Anna Lindqvist, Hallands bildningsförbund. Halmstad 2017.

Förkortningar: BGK= Bo Göran Karén, AL= Anna Lindqvist, MA= Marie Alfe, T= Tore

Dialektala uttryck och talspråk:

Eh= talspråk

Bedrevet= bedrivit

Tatt= tagit.

Hållt= hållit

Dom= de, dem

Fyllade år= fyllde år

Mhm= talspråk för till exempel jaha

Blett= blivit

Nån, nåt, nånting = någon, något, någonting

Ojsan= oj

Såna, sånt= sådan, sådant

Inspelning 1

AL: Svårt att komma ihåg kanske?

BGK: Ja.

AL: (Skratt)

BGK: Minnet börjar svika.

AL: Ja, det gör det på mig med. (Skratt)

BGK: Jaså?

AL: Ja, nej, och det är ju många som har blivit kvar i Halland

BGK: Ja, det är det faktiskt, jag tror det, jag tror det.

AL: Ja.

BGK: Eh, jag kom ju med min två år äldre bror.

AL: Ja.

BGK: Då hade jag redan tre syskon som var här.

AL: Ok.

BGK: Ja, den ena, den äldsta systern kom 1940. Och en bror och en syster kom 1942, när jag föddes.

AL: Ok, mm.

BGK: Så alla vi syskon har egentligen vart i, det var bara två bröder som var kvar i Finland, hos mina föräldrar under kriget.

AL: Ok.

BGK: Så, vi var ju egentligen fem stycken här.

AL: Mm, ja. Och vilket år kom du hit?

BGK: Jag kom 44. (1944)

AL: 44.

BGK: Jag var två år då, med min bror då som var två år äldre, han var 4 år.

AL: Ok. Kom ni till samma familj?

BGK: Nej, nej, nej vi blev delade på.

AL: Mm.

BGK: Denna gården här, där. (Bo Göran visar gården han kom till)

AL: Rakt fram? Mm.

BGK: Mm, den kom jag till.

AL: Ok.

BGK: Dom hade, dom var barnlösa.

AL: Ja.

BGK: Som ägde det, sen hade min bror som då hade kommit 42 (1942), han var här nere hos en fiskarfamilj.

AL: Ok.

BGK: Så dom tyckte det var synd att jag skulle vara ensam här så dom tog honom upp hit, också.

AL: Ja, ja.

BGK: Så här har jag bedrevet rätt mycket verksamhet i detta.

AL: Mm.

BGK: Ja, dels då, jag övertog gården här när jag var 15 år, så det blir 60 år nu den första april.

AL: Herre gud, ja.

BGK: Ja, så jag hade lantbruk här då, för min fosterfar han dog. Så, jag var ju den enda som blev adopterad av alla syskon.

AL: Mm, ja. Men hur kändes det att ta över vid sån ung ålder?

BGK: Ja, det var ju, det var ju tufft.

AL: Ja.

BGK: Det var det ju, eh, man hade ju inte så mycket erfarenhet heller.

AL: Nej.

BGK: Men så hade jag min morbror som bodde en bit bort här längs kusten. Han hade en liten gård och var fiskare, så han hjälpte mig ju väldigt mycket i början.

AL: Mm.

BGK: Så att man kom igång och han var ju och hjälpte mig här också. Så jag drev detta som lantbruk då på, fram till 60talet. Sen fick man inte ha lantbruk härute längre.

AL: Nehej?

BGK: På grund av att motortrafikleden drogs häruppe på vår mark, som sedermera blev motorväg.

AL: Ja, ja. Ska bara sänka. (Hänvisar till bilradion)

BGK: Kan stänga den. (Hänvisar till bilradion)

AL: Ja, men då såg det inte ut så här kan jag tänka mig?

BGK: Nej, det gjorde det verkligen inte.

AL: Nej.

BGK: All den här bebyggelsen har ju kommit senare.

AL: Ja, för då hade ni åkrar och sånt?

BGK: Jajamän, jag odlade ju allting här. Nu är det den sista biten åkermark jag har kvar, där håller jag på att planlägga tomter här.

AL: Ok.

BGK: Så här ska bli 27 tomter.

AL: Ja, ja.

BGK: På denna åkern. Sen byggde jag om alltihop till restaurang, och jag drev det i 12 år.

AL: Ok. Hur var det, jämfört med att driva...

BGK: Ja det var minst lika tufft, ska jag tala om för dig.

AL: Ja. (Skratt)

BGK: Det var det ju. Man har ju, det var ju långa dagar.

AL: Mm, jo tack.

BGK: Så att det, visst. Nej, så här, vi odlade ju allting, det som inte var som skogbevuxet, det har jag ju plöjt och harvat och sått.

AL: Mm.

BGK: Så att det.

AL: Hur var det att ha jordbruk så nära hav och strand?

BGK: Ja det var ju inga problem på den tiden för vi hade ju inte den här turismen på långa vägar, som vi har idag.

AL: Nej, det är sant.

BGK: Så att vi, sen när vi fick lägga ner jordbruket, så fick vi ju som kompensation då, eh, planlägga marken till tomter.

AL: Ja.

BGK: Och då, det var på den tiden man började att arrendera ut tomter.

AL: Jaha, ok.

BGK: Ja, så mm. Det blev populärt.

AL: Ja.

BGK: Så vi arrenderade ut så fick man ju bra inkomst från den sidan också.

AL: Ja.

BGK: Jag tänkte jag skulle bara ner och vända dig vid havet. För här när jag bodde på Stallet, här var jag nere varje dag och tittade på havet.

AL: Ja.

BGK: Det blev liksom som en, jag är ju född vid havet i Sundom utanför Vasa.

AL: Ok.

BGK: Så där var ju skärgården där.

AL: Ja. Men vi kanske kan ta något foto härute, när vi ändå är här?

BGK: Ja, det kan du göra. Här äger jag ett värn också. Det fick jag av fortifikationsförvaltningen härom året.

AL: Är det sant?

BGK: Men det sköter jag inte så väl, nej det är stormen som misshandlar det.

AL: Ja, ja, ja, det kan jag tänka mig.

BGK: Ja, det är tio, det är rätt stort värn här är till och med, så dom kan sova över tolv personer.

AL: Oj då.

BGK: Men dom har tatt väck kanonen, så jag kan inte försvara mig.

AL: Det var ju synd. (Skratt) Så du äger alltså den också.

BGK: Ja, dom skänkte det för dom tyckte nog det blev för dyrt att riva det. Bättre att skänka det till markägaren.

AL: Ja, ja, ja.

BGK: (Skratt)

AL: Får vi ta kort på den också.

BGK: (Skratt)

AL: Ja, men vi kanske kan ta nån bild?

BGK: Då kan jag ju parkera här, en bit bort då.

AL: Ja, det kan du göra.

BGK: Så, nej jag ska visa dig var fiskar Brodd bodde där min bror också, där min bror kom till alltså, när han kom hit.

AL: Ja, absolut.

BGK: Ja, här är mycket prat om denna stranden. De tär ju den enda strand vi får köra bil på.

AL: Ja, just det. Första gången jag körde bil, det var här.

BGK: Ok.

AL: (Skratt)

BGK: Men så, stranden den har ju, klitterna var ju enda här nere, när, på min barndom, så vi pratar alltså om 25 meter, 30 meter nästan, det har tatt.

AL: Ja.

BGK: Och nu börjar det bli riktigt farligt, nu är det i farozonen, helt klart.

AL: Ja, men ser ju här.

BGK: Ja, så är det.

Slut på inspelning.

Inspelning 2

AL: Så att det här, såg man inte då alls eller? (Hänvisar till värnet i sanddynen)

BGK: Detta, detta när dom byggde detta värnet då var ju klitterna här nere.

AL: Ja.

BGK: Så att, det är ju, nu, kommunen sköter det och lägger på sand. Men dom får inte ta sand från stranden, utan dom måste ta ute i havskanten.

AL: Ja, ja. Så att dom måste ut.

BGK: Ja, så att. Men dom har ju förseglat det, så jag kan inte ha nån rörelse där. (Hänvisar till värnet)

AL: Nej, nej, man kan inte komma in?

BGK: Nej, annars kunde man ju gjort glasskiosk eller något trevlig.

AL: Ja, vandrarhem. (Skratt)

BGK: Ja, till och med det. Ja visst. För det har ju ett bra läge, det är ju verkligen nära havet.

AL: Ja.

Slut på inspelning.

Inspelning 3

AL: Ja, nu är det kyligt.

BGK: Ja, minsann. Om våren kan vara på väg eller om vi ska få någon vinter, nästa vecka ska bli kall.

AL: Jaha, men jag såg på nyheterna att det har inte blivit meteorologisk vinter här ännu. Så att.

BGK: Nej, det har ju inte det.

AL: Det är fortfarande höst, eller vad man ska säga.

BGK: Ja.

AL: Ok, så du sålde här uppe för sju år sen, och hur var det? Var det skönt eller var det...?

BGK: Ja, det var det väl delvis, för det, det var ju en fastighet som krävde otroligt med arbete.

AL: Mm.

BGK: Där, jag har alltså byggt om det så jag har ju, hade fem lägenheter och fem stycken kontor.

AL: Ok, mm.

BGK: Så där var ju, och så då restaurangen upptill va.

AL: Ja.

BGK: Ständigt behov av målning och reparationer.

AL: Ja.

BGK: Sen fick jag hjärtinfarkt för x antal år sedan, och det var väl en varningsklocka för mig.

AL: Ja.

BGK: Att jag fick, var tvungen att börja varva ner.

AL: Visst, ja.

BGK: Jag har alltså hållt på och jobbat alltid, alltid.

AL: Ja.

BGK: Det säger väl ifrån förr eller senare.

AL: Det gör ju det.

BGK: Ja. Här kommer vi till en gård, denna gula här.

AL: Ja, ok.

BGK: Ingmar Pålsson heter han som äger den. Här var också finska krigsbarn här.

AL: Ja.

BGK: Det kommer jag ihåg, för jag var här nere då, men det var en kortare period.

AL: Mm. Men när började dom bygga som mest här nere, hus och så där?

BGK: Ja alltså 60, 70 talet, var det ju fruktansvärt mycket byggnation.

AL: Mm.

BGK: Här innanför den här vita muren, här var min bror. Jag kommer inte ihåg riktigt hur länge. Det är ombyggt också, detta.

AL: Ja.

BGK: Det var alltså fiskare som bodde här och, men de hade egna barn också.

AL: Ja.

BGK: Så han var väl inte så välbehandlad här.

AL: Ok. Sjöbacka hette det så också?

BGK: Ja. Så att han kom sedan upp till...

AL: Till dig?

BGK: Ja.

AL: Och hur gammal var din, var han äldre, två år äldre?

BGK: Ja, fem år äldre än mig.

AL: Fem år äldre.

BGK: Mm. Han bodde här ganska många år, sedan flyttade mina föräldrar, flyttade sen från Finland till Dalsjöfors. Utanför Borås.

AL: Ok, mm.

BGK: Efter kriget, så ja, 50 talet. Och då flyttade han upp till dom.

AL: Ja, ja.

BGK: Men jag var ju inte mer än sex år gammal ungefär, när jag blev adopterad av mina fosterföräldrar.

AL: Ja, ja, ja. Så det är allt du känner till, så att säga.

BGK: Ja. Så att det var, ja alltså jag får nog säga det att jag har nog haft en väldig tur också. Jag fick det ju jättebra, de var kanonsnälla människor, båda två.

AL: Ja.

BGK: Och, det blev, jag blev nog väldigt väl omhändertagen, det får jag ju säga.

AL: Mm. Men då dog din pappa när du var 15? Hur gammal?

BGK: Ja, min fosterfar dog när jag var 14.

AL: 14 år.

BGK: Ja. Och.

AL: Hur gammal var han då?

BGK: Han var uppåt 70 års åldern.

AL: Ok.

BGK: Så min fostermor hon blev 92, 93 år gammal.

AL: Mm.

BGK: Så jag har ju lite mark här ute att förvalta och sköta.

AL: Ja.

BGK: Plus 200 tunnland skog, så att det, jag får ju faktiskt dagen till att gå.

AL: Ja, det förstår jag.

BGK: (Skratt)

AL: Verkligen.

BGK: Men det, det håller mig ung och frisk tycker jag.

AL: Mm.

BGK: Man håller igång lite.

AL: Ja, visst är det så.

BGK: Ja du känner Kerstin, förstår jag?

AL: Ja, jag jobbar med henne.

BGK: Per-Anders och jag vi har ju känt varandra i, tänkte säg 50 år, hennes man.

AL: Ok.

BGK: Han jagar, uppe hos mig med.

AL: Ja.

BGK: Det är väl det intresset vi har tillsammans, om man kan säg.

AL: Ja.

BGK: Jag tänkte att det var roligt att visa dig bara.

AL: Ja, verkligen.

BGK: Hur det såg ut. Jag parkerar bakom dig, kan du köra in och vända där sedan.

AL: Japp. Jättebra.

BGK: Ska inte krångla till det för mycket.

AL: Nej.

Slut på inspelning

Inspelning 4

AL: Vad bra, ska jag... Ett nytt blad, där. Sen har jag lite papper och avtal.

BGK: Mm.

AL: Ska vi se, vi börjar med den äldsta...

BGK: Där är då mina fosterföräldrar, Elin och Janne Nilsson. (Hänvisar till ett fotografi)

AL: Ja.

BGK: Och så är det min bror Lars, där.

AL: Ok.

BGK: Och så jag.

AL: Mm.

BGK: Jag kan väl ha vart åtta, sju, åtta nånting.

AL: Mm.

BGK: (Hostar)

AL: Ja.

BGK: Och där har du hela gänget. (Hänvisar till ett fotografi)

AL: Ja, ja.

BGK: Alla syskonen, vi är åtta stycken.

AL: Åtta stycken.

BGK: Och, han är det enda som är född i Sverige.

AL: Ok.

BGK: Krister. Så där är jag, det är min äldsta bror. Och där är Lars, han som är där.

AL: Ja, ja.

BGK: Vi ändras. Min äldsta syster Ulla och min mor. Gunvor, hon kom till Eskilstorp där min bror kom, samtidigt som mig.

AL: Ok.

BGK: Och hon hade vart där sen 42. (1942)

AL: Ja.

BGK: Jag har nämligen skrivit upp lite här, för, årtal.

AL: Ja, det kan vara svårt, att hålla reda på.

BGK: Ja, så att det. Och det är då min äldsta bror Kurt där, och Tore. Dom har liksom vart i Finland hela tiden.

AL: Ok, ja. Och här träffas ni allesammans. (Hänvisar till fotografiet)

BGK: Ja, det var en, jag undrar om det inte var min mor som fyllade år. Så vi får passa på när alla är samlade, att ta ett kort.

AL: Ja, mm. Ja det är klart.

BGK: Mm.

AL: Så det är din mamma? (Hänvisar till fotografiet)

BGK: Ja.

AL: Vad roligt. När var detta, vilket år?

BGK: Kom du ihåg Marie, när detta kortet togs på hela familjen? För Agnes fyllade år va? Har det vart 80? (1980)

MA: Ja, det kan det nog ha varit.

BGK: Ja.

AL: Mm.

BGK: Kan det vart 90 talet, kanske nån gång?

MA: Nej, det var nog på 80 talet.

BGK: Ja.

AL: Man får kolla på kläderna. (Skratt)

BGK: Ja, just det. Sånt tänker man, inte vi män på så mycket.

AL: Ja.

BGK: Mm.

AL: Jag har ett sånt här faktablad som jag ska fylla i, så jag har dina uppgifter rätt.

BGK: Ok.

AL: När jag arkiverar det, om man säger. Så att det är, Bo Göran, bindestreck?

BGK: Nej, jag brukar inte ha det faktiskt, men det spelar ingen roll.

AL: Och Karén.

BGK: Ja.

AL: Apostrof?

BGK: Ja.

AL: Där, och det är du född som, det också? Bo Göran Karén, det är det som?

BGK: Ja, oh ja, oh ja. Jag hittar inte min lapp jag hade runt halsen, jag har haft den hängande där inne, men jag vet inte, den har kommit väck. Och där stod ju då, mitt namn, och vart jag skulle till, Janne Nilsson i Mellbystrand.

AL: Ja, ja, det gjorde det?

BGK: Det hade vi ju alla, såna där lappar.

AL: Mm. Och du är född, vilket år?

BGK: 1942, 26 mars.

AL: 26... Och din födelseort?

BGK: Sundom, Vasa.

AL: Sund?

BGK: Sundom, o, m.

AL: O, m.

BGK: Mm.

AL: Och du reste till Sverige då, 44. 1944. Och bostadsort i Sverige var Mellbystrand.

BGK: Ja det var det.

AL: Och sen är det, Göransväg.

BGK: Göransväg 8.

AL: 8, vad kan vi ha för postnummer här?

BGK: 312 61.

AL: Och telefon kan jag fylla i. Sen har vi ju redan pratat om lite grejer så att jag har lite frågor.

BGK: Mm.

AL: Dina berättelser är viktigare än att vi går fråga för fråga, så det kan vara att vi redan har täckt in... Det var mitt avtal, det tar vi sen. Ska vi se, ska vi se. Mycket papper blir det.

BGK: Mm.

AL: Men dina först minnen, kan du beskriva dom?

BGK: Ja du. Vet inte riktigt. Ja, jag kommer ju ihåg alltså, inte när min bror så kom upp, till Janne och Elin, utan det är nog lite senare. För jag, alltså man har ju inget minne väl, riktigt för man är framåt fyra år, va.

AL: Nej?

BGK: Men det, jag kommer så väl ihåg då, jag var nere hos dom där krigsbarnen, där hos Ingmar Pålsson, jag visade för dig. På den gården, det kommer jag väldigt väl ihåg liksom.

AL: Mm.

BGK: Vi bråka med dom ju. (Skratt) Och dom bråka med oss.

AL: Ok. (Skratt) Så det var inga vänskapliga relationer?

BGK: Nej, det verkade inte, det var det inte. Dom var, dom var rätt så tuffa dom där grabbarna där nere. Och dom var lite äldre också, så att.

AL: Mm.

BGK: Där var ju rätt mycket bråk och kiv, jag vet jag skyddade mig ju bakom min storebror ju, så att. (Skratt)

AL: Ja. (Skratt)

BGK: Men, det kommer jag mycket väl ihåg, när vi var där nere, med dom.

AL: Ja. Men vad bråkade ni om?

BGK: Nej, det kommer jag inte, det var väl det att, dom kunde ju inte ett ord svenska.

AL: Nej.

BGK: Dom pratade bara finska, så det var, så det var väl lite så där, meningsskiljaktigheter med språket, kanske att börja med.

AL: Ja, ja. För du pratade svenska?

BGK: Jaha, jag har pratat svenska hela tiden. Det är ju, det var ju svenskbyggd där vi var födda.

AL: Mm, precis.

BGK: Så där pratade alla inneboende svenska.

AL: Ja.

BGK: Och gör fortfarande idag, rätt många av dom. Dom som bor kvar, dom är, där är ju inte många av dom gamla människorna kvar.

AL: Nej, precis. Men hörde man på er att ni kom från Finland, hade ni nån dialekt?

BGK: Ja, det hade vi nog, kanske, mer Lars i så fall. Jag vet inte om jag hade nån, det tror jag inte. Vi var ju, alltså, dom som återvände till Finland sen var ju inte så omtyckta.

AL: Nej.

BGK: Av oss som blev flyttade till Sverige under kriget, där var ju, jag vet ju att min bror åkte dit, Lars. Det var rätt tufft faktiskt, och komma tillbaka dit, vi var inte så omtyckta. Dom, tyckte ju vi hade svikit landet. Fast vi bara var några år gamla.

AL: Ja...

BGK: Det... Var nog lite så.

AL: Ja, det är... Det var ju ingen som valde, riktigt.

BGK: Nej, precis, det var ju Röda Korset som organiserade hela alltet.

AL: Mm.

BGK: Och, ja, tog hand om oss.

AL: Ja.

BGK: Man har inte, min, min bror som jag åkte med, Stig, han, han kommer ju ihåg lite. Och han var ju så fruktansvärt ledsen.

AL: Mhm.

BGK: Han skrek ju redan när han, när dom tog honom i Finland.

AL: Ja.

BGK: Och han ville ju absolut inte åka med, men det är klart, han var två år äldre, han var fyra.

AL: Ja.

BGK: Det, och det har nog satt sina spår i honom, det där, va.

AL: Mm.

BGK: Det är en känslig ålder, och lämna kanske med.

AL: Ja. Men, du själv kom inte ihåg nånting av resan?

BGK: Nej, nej, inte alls.

AL: Har du fått berättat för dig?

BGK: Ja, det var väl, det är ju via Röda Korset då, som hade hand om oss när vi åkte, va. Jag vet min fostermor hon kände en på Röda Korset, kommer inte ihåg namnet på henne. Och hon hade ju, berättade en del för henne, Elin då va. Men vi var ju många, varje transport också, som kom.

AL: Ja.

BGK: Vi åkte ju båt över till Umeå.

AL: Mm.

BGK: Och sen tåg till Stockholm.

AL: Ja.

BGK: Och sen var det ju tåg från Stockholm och neråt här, till olika orter, som man skulle gå av på.

AL: Ja.

BGK: Så jag kan nog tänka, jag har läst nån bok om såna här finnar som har blett flyttade hit under kriget. Det var rätt så tufft.

AL: Mm.

BGK: För många, i alla fall, nu ska man inte dra alla över en kam, men, nog var det så.

AL: Ja.

BGK: Man blir ju uppsliten från sina föräldrar, och alltihop, man visste ju inte nånting.

AL: Nej.

BGK: Var vi skulle, eller...

AL: Nej.

BGK: Att...

AL: Vet du hur ni bodde i Finland, har du fått berättat det?

BGK: Ja, alltså mitt föräldrahem, jag var ju och besökte, jag hade ju lite släkt kvar, par mostrar och en kusin där inne. Så vi var ju där för många år sedan, Marie och jag med våra bägge grabbar och då var föräldrahemmet kvar där.

AL: Ok.

BGK: Nu är det revet, så att min kusin, det var ganska så stort hus. Så vi, och det behövdes ju också, vi var ju många barn ju.

AL: Ja.

BGK: Sen rev min kusin det och byggde en stor villa där, så att. Det har ju vart kvar enda fram till i alla fall 60, 70 tal ju.

AL: Mm.

BGK: Vi sa många gånger vi skulle hjälpas åt och bevara det, men, äsch sen blev man utspridda. Och sen, det är ganska långt att åka för att måla ett hus, och hålla på med ju. Och samla ihop syskon, så det var väl bra det som skedde, tycker jag.

AL: Mm. Och släkten i Finland, har ni kontakt?

BGK: Ja det har vi. Ja, ja. Det, jag hade en moster som var kvar där inne, hon dog i förrfjol var det väl, ja. Hon var 93, 94 år gammal, dom blir gamla, dom där Sundolmarna.

AL: Ja.

BGK: Och, så har jag min kusin, och hans fru, och han har två grabbar.

AL: Mm.

BGK: Så vi har kontakt.

AL: Mm.

BGK: Det är mycket enklare idag, med Facebook och allting sånt där ju.

AL: Ja, det är ju fördelar.

BGK: Ja, ja.

AL: Verkligen. Men vet du om, många jag intervjuar så har fosterföräldrarna och föräldrarna skickat brev.

BGK: Mm.

AL: Vet du om ni hade nån sån korrespondens när du var liten?

BGK: Nej, det vet jag faktiskt inte. Men jag vet att, där var en fiskarfamilj till där nere, det glömde jag att visa dig. Där var en finsk flicka där, och hon var från Helsingfors. Och min fostermor Elin hon hade, brevväxlade med henne när hon, för hon fick flytta till Finland igen sen.

AL: Ja.

BGK: Det var efter kriget, och hon hade, brevväxlade med henne i många, många år.

AL: Mm.

BGK: Och det var faktiskt trevligt. Jag vet inte om dom breven finns kvar någonstans bara.

AL: Nej.

BGK: Men, det, jag vet inte. Jag kommer ihåg min far kom från Finland och hälsade på och då var jag nog, sex år kanske.

AL: Ok.

BGK: Ungefär. Och jag var, blev livrädd när han kom. Så jag sprang och gömde mig under en säng. (Skratt) Jag hade ju klart inget minne av honom

AL: Nej.

BGK: Och så kom det då, han helt främmande och, det hade ju en då gått då, en fyra år sen jag lämnade Finland.

AL: Ja. Men vad var du rädd för, tror du?

BGK: Nej, jag vet inte. Det var, kanske, nån känsla som spelade in där och, man kan liksom inte påminna det. Men kanske var nånting sånt som, svek, där uppe. Att jag hade blett sveken, eller nånting.

AL: Ja.

BGK: Så att...

AL: Var du rädd för att de skulle skicka dig till Finland?

BGK: Ja, det är mycket möjligt, det är mycket möjligt. För att jag hade dock rotat mig där nere, va. Och så kanske vart en ny förflyttning, och sånt där. Det sätter sina spår, ju klart.

AL: Ja.

BGK: Men jag var, det var nog, alltså jag blev adopterad av Janne och Elin, jag var, jag tror inte jag var mer än fem, sex år gammal då.

AL: Mm.

BGK: För att, jag har lite minne av det, när jag var med inne i Halmstad, med min fosterfar. Det var väl nån advokat där, och det var väl papper som skulle skrivas under och det är klart det var väl rätt så mycket pappersexercis på den tiden också. För att adoptera någon.

AL: Ja.

BGK: I och med att föräldrarna levde och så, så är det mycket möjligt.

AL: Ja. Blev din bror också adopterad?

BGK: Nej, jag är den ende som blev, inte någon av mina andra syskon uppe i Båstad heller, min syster och bror där.

AL: Nej.

BGK: Så att det, jag var den enda som blev det.

AL: Mm, ja. Så lite bråk med grann-finska-barnen.

BGK: Ja, just det.

AL: Och lite så där, men hur var det annars att vara barn här?

BGK: Ja, det var väl rätt så ensamt, många gånger. Särskilt när min bror flyttade härifrån.

AL: Mm.

BGK: Då hade man inte nån, och här var ju inte mycket lekkamrater. Man hade ju inte börjat skolan, så man hade fått några kompisar den, via den vägen.

AL: Nej.

BGK: Så det var nog rätt så ensamt många gånger. Och då vi säger, äldre fosterföräldrar, dom var ju lite till åren, ju.

AL: Ja.

BGK: Så att det kommer jag väl ihåg att jag saknade min bror väldigt mycket när han flyttade, jag tyckte det blev tomt.

AL: Mm. När flyttade han då?

BGK: Det var ju på 50, 55 kanske, nån gång. (1950, 1955)

AL: Mm. Eh, men i skolan sen?

BGK: Ja, sen så blev det ju bättre, då. För då fick man ju kompisar där ju.

AL: Ja.

BGK: Så att, det var ju aldrig några problem sedan ju.

AL: Nej.

BGK: Det var det visst inte.

AL: Och skoltiden var, bra eller?

BGK: Ja, det tycker jag. Vi blev förflyttade även där. För att jag gick ju här uppe i Mellby skola, som vi hade i Mellby by. Men där gick jag ju fyra klasser tror jag det var, ja. Sedan blev vi, skulle vi gå enda uppe i Ahla, andra sidan Laholm.

AL: Ok.

BGK: Så man fick ju åka skolbuss ifrån Mellby skola till Ahla.

AL: Mm. Ja, ja. Men, du sa att du fick ju ta hand om gården tidigt.

BGK: Ja, 15 år, det blir nu den första april, blir det 60 år.

AL: 60 år.

BGK: Ja.

AL: Och då antar jag att man inte hinner med så mycket skola?

BGK: Nej, det var det aldrig tal om.

AL: Nej.

BGK: Jag gick några såna här kurser uppe i Katrinebergs folkhögskola, de hade såna här vecko-, eller 14 dagars.

AL: Ja, ja, mm.

BGK: Så man fick lära lite om, ja olika grejer inom lantbruk, va.

AL: Mm.

BGK: Så att man hjälpligt skulle kunna klara sig. Men så var det ju då, som jag sa till dig, att min morbror Axel Pålsson, han var ju en fantastisk människa och ställde upp.

AL: Mm.

BGK: Och sen hjälpte jag ju honom med hans lilla gård.

AL: Ok, mm.

BGK: Så att, det gick ju bra och så.

AL: Ja.

BGK: Den vägen.

AL: Var det, alltså det känns ju som en väldigt stor uppgift?

BGK: Ja.

AL: Ja.

BGK: Det var ju inte en så liten gård, vi hade nästan 40, 40 tunnland odlad jord, va, här. Och, ja men sen skaffade man ju djur och allting sånt också. Det var ju, men mjölkkor har jag aldrig haft. Utan jag hade ju, eh, köttdjur och gris, grisar, suggor. Så jag sålde sen smågrisar, så när dom var tio veckor, så det blev lite sån specialiserat.

AL: Mm.

BGK: Och det hade vi ju fram till 1967, byggde vi om. Öppnade vi Stallet där nere.

AL: Ja, ja.

BGK: Men det var ju ändå rätt så många år man höll på med lantbruk.

AL: Ja. Men vad jobb, vad arbetade dina föräldrar i Finland med?

BGK: Ja min mamma, hon var, hon var väl mest hemmafru, tror jag. Men min far han var ju, jobbade i hamnen i Vasa.

AL: Ok.

BGK: Och under kriget så var han chaufför för han hade lite, fötterna, han hade lite problem med att gå, så att han fick inte göra sån militärtjänst, liksom. Utan han fick köra, han körde lastbil.

AL: Mm. För då, och komma till en gård, och jag antar att de hade djur och sådär, hur, alltså hur det var att växa upp i den miljön?

BGK: Jo men det var väl, tycker jag, ganska ok.

AL: Mm.

BGK: Det var det faktiskt. I och med man var så pass liten så, man växte ju in i det, va.

AL: Ja.

BGK: Så att, jag fick ju vara med från tidigt stadium, på gården, och hjälpa till. Det var ju så med barn förr, dom skulle ju arbeta, från tidig ålder.

AL: Ja...

BGK: Det är inte som idag.

AL: Nej.

BGK: Eh, men det gillade jag, det passade väl mig ganska bra, det barndomslivet, tycker jag, faktiskt.

AL: Mm.

BGK: Men det var ju aldrig tal om, läsa vidare och så, för det hade jag nog gärna velat. Jag hade ju velat läst, och dels kanske nått inom skogsnäringen, och sådant. Det har alltid legat för mig, liksom. Det var ju inte läge för det.

AL: Nej. Nej, vad skulle dom gjort om du inte tagit över?

BGK: Nej, dom hade ju fått sålt gården.

AL: Ok.

BGK: Eftersom han, dog ju Janne Nilsson, och han var lite nervklen också, så dom, han hade ju arrenderat ut gården i sex år, sex, sju år. Och då gick arrendet ut alltså, den första april, det året, då jag tog över.

AL: Mm.

BGK: Och det ville min fostermor göra, för hon var rätt så trött på den här arrendatorn. Han skötte inte gården riktigt.

AL: Mm.

BGK: Så att, det hade väl blett att dom hade fått sålt den. Där var ju inga arvtagare, utan det var ju bara jag. Det var väl lite baktanken kanske också när dom adopterade mig.

AL: Du tror det?

BGK: Ja, tror jag.

AL: Mm.

BGK: Eftersom dom inte hade, min morbror och dom, där borta, dom hade inga barn heller, va.

AL: Ok.

BGK: Så att, dom hade ju inte precis, ja, visst där var ju släktingar, men det var väl inga som var varken lantbrukare eller... Ja, nej.

AL: Nej, mm. Men hur kom det sig sen att du sadlade om, får man ju säga, till restaurangbranschen?

BGK: Jo, det var så att, vad skulle jag göra med alla dom husen?

AL: Mm.

BGK: Det var min första tanke när vi liksom då fick börja arrendera ut tomter och sådant. Ha dessa jättemassa hus, som där var där nere.

AL: Mm.

BGK: Och så var min fru och jag uppe i Stockholm, hälsade på hennes pappa, och då gick vi ut på kvällen och skulle käka, och då var vi på en sån här, lite, ja, pubaktigt med grillar och grejer och sånt. Så sa jag till Marie att – Det ska vi bygga om gården till, där nere. Och så blev det. Så jag började, 1966 och bygga om själva grishuset. Och då gjorde jag en pub där.

AL: Mm.

BGK: Och det öppnade vi 67. (1967)

AL: Ok.

BGK: Sen året efter så byggde jag om hela stallet då, och då öppnade vi diskotek där, det hette El Establo.

AL: Mhm.

BGK: Och det var jättekänt!

AL: El Es?

BGK: El, e, l. Och så establo, det betyder stallet på spanska.

AL: Ja?

BGK: Så jag hade, vi var, jag hade åtta anställda då.

AL: Mm.

BGK: Tre fast ställda diskjockey, och vi hade, vi importerade plattor direkt från staterna och England.

AL: Ja.

BGK: Så vi låg på topp alldeles.

AL: Häftigt.

BGK: Ja, så det, hade fruktansvärt mycket folk.

AL: Ja, det kan jag tänka mig.

BGK: Så det, det var en riktigt bra grej att köra igång med faktiskt.

AL: Mm.

BGK: Sen tröttnade vi ju på det, det var ju, disco gick ju neråt sedan, så det var inte lika populärt efter ett x antal år. Så då byggde jag om alltihop till restaurang.

AL: Mm.

BGK: Diskoteket, för där var inte rätt takhöjd, det var ju noga. Så där fick jag kämpa på ett år då. Sen så öppnade vi restaurang i alltihop där nere. Så att, och det har vart jättepulärt i alla år där, ja verkligen.

AL: Ja.

BGK: Här fanns ju ingenting, alltså, för folk och turister att äta på.

AL: Nej.

BGK: Det var ju strandhotellet, där borta på norra Mellbystrand, där var väl lite sånt där. Men här borta fanns ingenting, så det var, jättepulärt då. Det är många sommargäster som hade barn, ja alltså då som var 16, 17, 18, 19 år. Och dom ville ju aldrig följa med föräldrarna ner till sommarstugan, men då var det populärt!

AL: Jaha.

BGK: För då kunde dom gå på disco. Så där är många föräldrar som har tackat mig för att jag öppnade det. (Skratt)

AL: Ja, ja. Men var det väldigt säsongbundet då?

BGK: Ja det var det, men när vi sen körde restaurang så körde vi året runt. Vi hade rätt mycket beställningar och sådant så.

AL: Ok. Men då drev ni det alltså, till för sju år sen?

BGK: Nej, vi hade, sen hade jag några, jag arrenderade ut det sen, innan jag blev sjuk. Och så jag hade några andra där, men det var såna där hipsters, så att det...

AL: (Skratt)

BGK: Det, det där restaurangfolket, dom är lite speciella. (Skratt)

AL: Ja.

BGK: Så att, sedan så sålde jag det, jag pallade inte med att hålla på där nere. Jag gick ju där dygnet runt och höll på där.

AL: Mm.

BGK: Så nu tycker jag att livet känns mycket bättre. (Skratt)

AL: Skönt det.

BGK: Ja det var, det var ju en sån där tung sten och bära faktiskt. Jag var, fram och tillbaks om vi skulle sälja det, jag tyckte ändå det var ju nått man hade ärvt, va.

AL: Ja.

BGK: Och det kändes rätt så jobbigt ett tag och vilja sälja det. Men, jag övertygade mig nog själv, att ska man fortsätta leva så, så får jag nog försöka göra så.

AL: Ja.

BGK: Och, det har jag väl inte ångrat, tycker jag. Jag ångrar det så tillvida att nu har inte krogen varit öppen på ett par år, där nere. Och det, jag tyckte att det var perfekt människor vi sålde det till, då. När vi sålde det till Dan, för han var ju en kille som var framåt, va.

AL: Mm.

BGK: Och, men sen, fastighetsförmedling och allting, han hade hyrt av mig i många år, där nere, så jag kände ju honom. Dels innan och dels under tiden, men det var lite besvikelse, att det inte liksom funkar nu. För jag har ju lagt ner, det går inte att räkna i timmar.

AL: Nej.

BGK: Vad man har jobbat och slitit med det, för att få det till att bli det, det var en gång.

AL: Mm. Ja det är klart, svårt, tiderna förändras och...

BGK: Ja, det är ju så, men det är synd, alltså, jag har ju inga nycklar. Det är ju fantastiska lokaler där.

AL: Mm.

BGK: Det är ju alltså riktigt genuin stallmiljö.

AL: Ja, häftigt.

BGK: Där jag har gjort bås och sånt inne i restaurangen, man sitter i. Och där är bar och pub del, det är så att, det är ju inte bara dom lokalerna. Man ska ju ha mer till en restaurang, personalrum och allt. Jag har ju inrett allting där nere.

AL: Ja.

BGK: Varenda kvadratmeter som går att inreda, har jag inrett på den gården.

AL: Mm. Det kan jag tänka mig att du tyckte det var roligt och...

BGK: Ja, visst, absolut. Det har legat mycket för mig, det där med att bygga, och hålla på.

AL: Mm.

BGK: Så att det, det passa mig alldeles utmärkt.

AL: Ja.

BGK: Och då var man ju ung och, ja, man skydde ju liksom inga medel, utan det var bara att köra på.

AL: Mm.

BGK: Men, därför tycker man det är lite synd när det då helt plötsligt bara står stängt på dörren.

AL: Ja, det är klart.

BGK: Mm. Och det, det som mest tar hårt med, det är ju alla människor. Jag känner ju fruktansvärt mycket människor här, va.

AL: Mm.

BGK: Som då kommer tillbaka, både turister och, vi är ju mycket boende året runt här ute. Som tycker det är för djävligt att det är stängt och. Så trevlig restaurang och sånt. Så det, det tar lite det med, på mig.

AL: Mm.

BGK: Vad folk liksom tycker och tänker, för i princip behöver jag inte bry mig om det.

AL: Nej. Nej, det behöver man ju inte, men jag förstår.

BGK: Nej, nej men det liksom ändå rotat i. Mm.

AL: Men hur träffades du och Marie?

BGK: Vi träffades på Strandhotellet, Mellbystrand.

AL: Jaha, mm.

BGK: Det kan hon berätta om. (Skratt)

AL: Ja.

BGK: Du får berätta om när vi, hon frågade hur vi träffades. (Han ropar till Marie) Hon är dotter till Britt Wadner, som hade Radio Syd.

AL: Ok.

BGK: Det är inget du kommer ihåg?

AL: Nej.

BGK: Radiostation som låg ute i Öresund.

AL: Nej...

BGK: Du har hört talas om det?

AL: Ja, nån klocka ringer det.

BGK: Ja. Det är hennes dotter där. (Skratt)

AL: Och när, vilket år träffades ni?

MA: 60. (1960)

AL: 60.

MA: Gifte oss 61. (1961)

AL: Mm. Var det kärlek vid första ögonkastet?

BGK: Absolut, det sa kungen.

AL: (Skratt) Sa kungen?

BGK: Ja, det till och med sa klick, sa han ju.

AL: Ja. Är du också härifrån?

MA: Nej, det är jag inte, jag har vuxit upp i Båstad.

AL: Ok.

MA: Jag är från Stockholm från början, och sen flyttade vi när jag var sex år till Båstad.

AL: Ok, mm.

MA: Sen har jag vuxit upp där.

AL: Mm.

BGK: Mm.

AL: Så du råkade bara vara här i...?

MA: Ja.

BGK: Ja, hon var hemma med en kompis från Laholm. Och skulle gå på Strandhotellet.

AL: Ja.

BGK: Så blev det.

AL: Så blev det, och sen blev du kvar här.

BGK: Ja.

MA: Ja, det blev jag.

BGK: Och äktenskapet håller också.

AL: Ja, det är väl, fantastiskt. Ja. Så jag förstår att ni har trivts här, vid havet.

MA: Ja, det har vi.

BGK: Ja, det gör man, absolut.

MA: Verkligen.

BGK: Det är ju ett fint boende, det här.

AL: Mm.

BGK: Så är det.

AL: Ja.

BGK: Och...

AL: Och ni har två...?

BGK: Två barn. Den yngsta sonen han är chef för Svenska Dagbladet.

AL: Ok.

BGK: Fredric.

AL: Mm.

BGK: Ja, han ska ha landat för han har vart i Thailand nu, ett tag. Och han skulle landa idag va, på förmiddagen.

MA: Ja, det skulle han.

BGK: Han bor ju i Stockholm.

AL: Mm.

BGK: Hör kanske av sig under dagen.

AL: Jag har en tidning med mig, jag vet inte om ni har sett den.

BGK: Jag letar efter en tidning, som du skulle tittat i. Och det var Vasabladet.

AL: Jaha.

BGK: För jag och mina bägge söner var och hälsade på i Finland för, vad är det, fem...

MA: Du fick väl det i...

BGK: Ja, i födelsedagspresent. Av Peter och Fredric, ja.

AL: Mm.

BGK: Och där hade en reporter ringt till Fredric, som hade kontakt med honom på Svenska Dagbladet.

AL: Ja, mm.

BGK: Så sa han att vi, min far och min bror och jag, vi ska åka till Finland och hälsa på släkten, då och då. Oh, sa hon, vad trevligt, då får jag komma ut och göra ett reportage om honom.

AL: Ok, mm.

BGK: Så hon kom ut, och vi kan inte hitta dom. Min son ringde jag till igår, om han hade kvar, han kunde inte heller hitta den. Och jag tog alla Vasabladstidningar ute på flygplatsen vi åkte ifrån. För vi åkte samma dag som den kom ut, va. Och där var den, utan jag tog sju, åtta, tio stycken, tänkte nu ska jag dela ut till släkten. (Skratt)

AL: (Skratt) Och nu kan ni inte hitta den?

BGK: Nej, nu kan jag inte hitta den, tänkte, hade vi ju kunnat tittat i lite där, ju. Men så var det, jag kan nog ordna fram den, om du tvunget vill ha. För jag tror min bror, här uppe, Tore, han har den.

AL: Ja, det hade ju varit roligt och...

BGK: Ja, så där, jag kan ordna fram den till dig.

AL: Så då gjorde han ett reportage om?

BGK: Ja, det var alltså en reporter på, en journalist på Vasabladet som kom ut till Sundom och gjorde det.

AL: Ok.

BGK: Ja, han var trevlig. Hemvändaren stod det som överrubrik. Och det var väl jag som var hemvändaren då.

AL: Ja, ja.

BGK: Ja, den var faktiskt, hon tog rätt så mycket kort och bilder på min kusin och sönerna, släkten där inne lite och sånt, så att. Det var trevligt skrivet faktiskt.

AL: Mm. Hur var det att läsa det sen?

BGK: Jo, det var bra, för vi, hon fick läsa upp det, Fredric ringde till henne innan hon, innan det gick i press, va

AL: Ok.

BGK: Så han fick kollat upp det så att det inte var allt för mycket fel. Jo, men det var trevligt. Hon hade skrivit, tycker jag, bra.

MA: Jaha.

AL: Mm.

BGK: Hon tryckte då bland annat, hur jag kände mot mina syskon och sådant, lite. Med tanke på att jag då hade blivit adopterad från syskonskaran och, ja.

AL: Mm.

BGK: Ja, jag tyckte, om vi fortfarande var vänner och så, och det är vi ju i högsta grad. Vi har jättefin kontakt, alla syskonen.

AL: Ja.

BGK: Så att det har ju inte, dom har väl inte några problem heller, tror jag, med det. På något sätt.

AL: Nej. Har du skyskon kvar som bor här i Halland?

BGK: Ja, ja, ja. Jag har en bror som bara bor precis här ovanför, andra sidan strandbyn. Det är han som nog har Vasabladet kvar.

AL: Ja, ja.

BGK: Vill du, så kan jag ringa honom och höra. För då kunde han ju komma ner och ta en kopp fika med.

AL: Ja, absolut.

BGK: Ja, jag gör det. Han går hit på fem minuter i så fall. Du kan prata med min fru under tiden.

AL: (Skratt) Det kan jag.

MA: (Skratt)

Slut på inspelning.

Inspelning 5

BGK: Och, min äldsta bror då, det är dom, som jag sa, dom enda två som har varit kvar i Finland.

AL: Ja, ja, mm.

BGK: Hela tiden.

MA: Ja, Ulla åkte ju tillbaka rätt så tidigt.

BGK: Ja, det gjorde hon ju, äldsta systemen hon kom ju redan 40, 1940.

AL: Ok, mm.

BGK: Och så kom ju då Gunvor och Lars 1942 och Stig och jag 44. (1944)

AL: Mm. Jag kan fota av den sen så... (Hänvisar till en lapp med alla årtal och namn)

BGK: Jag har skrivit så illa så.

AL: Ja, det gör ingenting.

BGK: Jag har, därför jag har skrivit åldern och hur gamla dom är nu också.

AL: Ja, men det är bra.

BGK: Ojsan, sätt på kaffet, för han kommer ner, för den där fastlagsbullen den, fastlagsbullen den drog!

MA: Ja, det kan jag tänka.

BGK: Eller semla.

AL: Ja.

BGK: Jaha, mm.

MA: Du dricker kaffe va?

AL: Ja, ja. Det är senaste numret som vi gav ut förra året. (Hänvisar till tidningen I Halland)

BGK: Ok, jag gick faktiskt ut på nätet och kollade lite om det här.

AL: Ja.

BGK: Så att det är ju intressant.

AL: Mm.

BGK: Jo, jag läste det var en tjej från Finland som åkte, hon kom så småningom till Värmland, mot norska gränsen och bodde hos en lärarfamilj. En bok som kommit för x antal år sedan. Och den har jag läst och det var ju, ja, lite delade meningar hur hon hade det.

AL: Ja.

BGK: Faktiskt. Många av oss fick det inte så bra.

AL: Mm, precis.

BGK: Dom hade det rätt så tufft, många. Många blev nästan slavar.

AL: Ja.

BGK: Och dom var jävligt stygga vid dom, också.

AL: Precis.

BGK: Så att, det var det jag sa till dig, jag har nog haft en jädra tur som fick, kom till fantastiska fosterföräldrar och.

AL: Ja.

BGK: Ja.

AL: Ja. Vi har, där är lite bakgrundsinformation om de finska krigen och här är en historia från en kvinna som kom till Halmstad då. (Hänvisar till tidningen I Halland)

BGK: Jaha.

AL: Från Petsamo, som ligger där uppe.

BGK: Ok.

AL: Och sen är det en intervju med en man som kom till Onsalahalvön.

BGK: Ja, ja, ja. Där kom ju även till Danmark en del.

AL: Mm.

BGK: Men det var väl inte så många va?

AL: Det vet jag faktiskt inte.

BGK: Nej, men jag har läst det, att det kom även till Danmark, därför där blev ju krig sen också ju.

AL: Ja.

BGK: Och Maries morfar han var överste på I16 i Halmstad.

AL: Ja.

BGK: Och när vi gifte oss, så sa han, det var tack vare Hitler ni träffades, sa han.

AL: Så kan man ju också se det...

BGK: Och så kan ju också en överste uttrycka sig. (Skratt)

AL: Eller hur, så kan man också se det.

BGK: Mm.

AL: Ja.

BGK: Ja. Han som kom till Onsala ja. (Hänvisar till tidningen I Halland)

AL: Mm, precis.

BGK: Nej men min syster, Gunvor, hon bor alltså ovanför Hemmeslövsgården i Eskilstorp.

AL: Mm.

BGK: Alltså på väg mot Båstad.

AL: Ok, mm.

BGK: Hon har ju säkert mycket att berätta.

AL: Ja.

BGK: Det har hon ju. Hon var dels, var hon ju åtta år när hon kom hit. Och det är klart, hon har ju ett helt annat minne än vad jag har.

AL: Ja. Vad sa du hon hette?

BGK: Gunvor.

AL: Gunvor, mm. Ja, jag tar ju gärna kontakt och ser om hon skulle vara intresserad.

BGK: Ja, jag tror säkert...

MA: Det är hon säkert.

AL: Mm.

BGK: Du kan få hennes telefonnummer.

AL: Ja.

BGK: Och ringa, för jag ringde nämligen, det var jag som ringde henne och frågade lite när hon kom hit, för jag hade glömt årtalen.

AL: Ja, ja.

BGK: Och så frågade hon, - vill du jag ska komma ut där då? För hon trodde idag. Nej, sa jag, det vet jag inte, om du behöver. Men jag kan väl höra med henne om hon vill intervjua dig. För att, eftersom ni har intresse av det.

AL: Jättegärna.

BGK: Så...

MA: Hon gör det säkert gärna hemma, för hon går ju så dåligt.

AL: Mm.

BGK: Ja, hon vill nog gärna att du kom dit. Och jag kan köra dig upp och visa var dom bor och så, så det är inga besvär för mig.

AL: Jättebra, men det gör jag gärna, så jag tar kontakt med henne. För jag gör också helst intervjuerna så här, hemma hos.

BGK: Ja, ja. För att det är, som jag säger, hon, hon var dock åtta år när hon kom hit. Så hon har ju mycket att berätta.

AL: Ja.

BGK: Och jag skulle egentligen, jag skulle bara vart på den gården, det har jag glömt berätta, för dig. Jag skulle bara vara där en kort tid, hos min, dom fosterföräldrarna. Jag skulle egentligen kommit till en gård som ligger en bit, längre iväg här. I Lögnäs heter, på väg mot Vallberga.

AL: Mm.

BGK: Där var min syster Ulla, äldsta, hon kom dit ifrån kriget.

AL: Ja, ja.

BGK: Och, det får jag ju säga, att det är jag jätteglad för att jag inte kom dit.

AL: För att?

BGK: Nej, jag vet inte, men jag träffade ju dom människorna sedan, och det var ju inga såna där som var att jämföra med dom fosterföräldrarna jag fick här.

AL: Ok.

BGK: Och det är konstigt, du, därför att den gården har också blett restaurang. (Skratt)

AL: Jaha.

BGK: Faktiskt. Ja, det är rätt lustigt.

AL: Mm. Men hur gammal var Ulla då, när hon kom dit?

BGK: Nej, det, det vill jag ha osagt, för det vet jag faktiskt inte. Men det vet Gunvor, min syster. Men jag, jag misstänker hon har säkert vart en fem, sex år ju, Tore...

MA: Nej, Ulla var nog äldre.

BGK: Ja, det var han nog, tror Tore kan när han kommer här, när som helst.

AL: Mm.

BGK: Japp.

MA: 1940, hon är alltså 84 år idag.

BGK: Ja. Ja, hon kom från, just det.

MA: Vad blir det?

BGK: Ja...

MA: Hon var ännu äldre.

BGK: Ja det var hon kanske.

MA: Ja, det var hon.

BGK: Men att hon skickades iväg när hon var så pass, till åren, i så fall, tycker man. Ja...

AL: Mm.

BGK: Det där kriget, det, blir man aldrig klok på.

AL: Nej, visst är det så.

BGK: Nej. Och det är otroligt, för det fortsätter, dag ut och dag in.

AL: Ja.

BGK: Har alltid gjort.

AL: Mm. Ja det är... Hur, nu har du berättat lite om det här för Vasabladet då, men hur viktigt tror du det är att berätta sin historia?

BGK: Ja men det är nog rätt viktigt, tycker jag.

AL: Mm.

BGK: Det är det ju. Därför vi var bara, vi var inte bara några stycken, vi var ju jättemånga.

AL: Ja.

BGK: Det var ju en fruktansvärd transport med dom här barnen. De är dock 70 000 ungar.

AL: Mm.

BGK: Och det är väl viktigt att det dokumenteras för eftervärlden.

AL: Mm.

BGK: Ja, det är det. Det var ju ändå inom, ska vi säga, de nordiska länderna.

AL: Mm.

BGK: Idag, ifrån Syrien, det är ju andra förhållanden, andra, men dom nordiska länderna, har ändå hängt ihop, va, rätt så vettigt ju. Men det kanske blir fler såna transporter i framtiden, vem det?

AL: Nej... För då var dom ju anordnade av hjälporganisationer.

BGK: Ja.

AL: Man ser barn som kommer idag från Afghanistan och Syrien, dom reser själva.

BGK: Ja, gör dom det? Det är helt otroligt.

AL: Ja. Det är tragiskt.

BGK: Visst, det var ju Röda Korset som, skötte detta, hela tiden, hela vägen.

MA: Och Rädda Barnen, det var ju många som var inblandade.

AL: Ja. Mm.

BGK: Ja.

AL: Vi pausar där.

Slut på inspelning.

Inspelning 6

AL: På nått sätt finska när dom, antingen kommer dit, eller när det är ishockey på tv, eller nått sånt där.

BGK: Ja, ja, lite så.

AL: Kan du känna tillhörighet till Finland?

BGK: Nej, jag kommer ihåg när vi var där första gången, så granngården där, kommer inte ihåg vad han hette den gubben. Och då, helt plötsligt fick jag minne av att jag hade vart hos honom när jag var liten, då va, innan jag flyttade därifrån. Men det kan jag ju inte, men det var bara något som... Va? Ja, det var väl bara något som fantiserades i huvudet.

AL: Ja, fast en del kommer ihåg så tidigt, det är jätteolika det där.

BGK: Ja.

AL: Men vad var det du, så du fick nån igenkänning där av...?

BGK: Ja, jag fick det. Det bara kom liksom, helt plötsligt.

AL: Mm.

BGK: Jag stod på vägen och tittade in där, och då är det granngården där. Det är lantbrukare som bor där sen. Och det kan väl vara så att man hade vart där inne, ju naturligtvis, kanske. Sprungit som en två åring eller ett och ett halvt åring.

AL: Mm, visst.

MA: Men det kom ju så mycket, äldre. Äldre tanter hem till Bo Görans mostrar.

BGK: Mm.

MA: Och så, åh, är det lilla Bo Göran, och dom kom ihåg när du hade åkt.

BGK: Alla grät då.

MA: Och dom grät och dom...

AL: Ja, känslösamt.

MA: Verkligen, var det de.

BGK: Ja.

AL: Mm.

BGK: Nu blev det de, för det skickades ju iväg ungar hela tiden klart.

AL: Ja.

BGK: Från... Jag hade ju en morbror som var med i kriget och, så att, där fanns ju anknytningar.

AL: Mm.

BGK: Liksom, verkligen.

AL: Ja.

BGK: Har du Vasabladet med dig? (Ropar till Tore)

T: Nej, jag letar men jag trodde den låg där i ???s rum, jag har lite sånt där.

BGK: Jag trodde du hade ordning i ditt hem?

T: Ja, om jag har inte den då.

BGK: Ja, säg som det är du.

T: Jag målade om där och då gjorde jag till...

AL: Hej, Anna.

T: Tore.

AL: Hej.

BGK: Ja, ja.

T: Så den fanns inte. Jag letade där, jag har, när jag fyllde 50 år, så har jag massa tidningar som jag tog vara på.

BGK: Ok.

T: Men är ju skandal.

BGK: Alla har slarvat bort Vasabladet.

T: Jag vet inte, var ju inget att spara på, tycker jag.

BGK: Ja. Det var det väl, det var ju dock din bror som var intervjuad där. (Skratt)

T: Det skulle väl jag glömt av för längesen.

BGK: Vill du ha mjölk?

AL: Ja tack, men det ser jag här.

BGK: Ja, det fanns.

AL: Jajamän.

BGK: Då hade du tur, fast du inte hade Vasabladet så får du semla och kaffe.

T: Jaha.

AL: Perfekt.

T: Har egentligen slutat med semlor.

Slut på inspelning.